

En inbjudan att sluta gräma sig An invitation to leave regret behind

Översatt från <http://www.spirituality.com>

Sandra M. Justad

På mitt skrivbord hade räkningar och papper samlats i högar eftersom mina arkivlådor var i sådan oordning att de inte gick att använda. Det var en överväldigande syn. Men en arbetskamrat och jag hade just sorterat igenom arkiven på vårt kontor med förbluffande resultat. Det gjorde att jag kände mig säker på att mina arkiv där hemma också kunde bli välordnade.

Glatt började jag organisera och sortera ut bland mina papper. Jag hade kommit ett gott stycke på väg när jag hittade en mapp från college som påminde mig om en tid då jag hade varit rätt inskränkt och självupptagen. Jag hade varit så självsäker att jag inte hade tagit hänsyn till andra människors känslor. När jag tittade igenom innehållet kom minnen tillbaka av saker jag sagt och gjort på ett lättvindigt och respektlöst sätt. Nu hade jag en radikalt annan syn på förhållandet till andra, och minnet var en obehaglig chock.

Som dominobrickor kom andra fel och misslyckanden i det förgångna trillande i tanken. Min glädje rann ur mig tills jag slutade arbeta, satte mig till rätta i stolen, suckade djupt och tyst frågade Gud: "Hur kan du någonsin förlåta mig för att jag var en sådan besserwisser, så tanklös och självupptagen, så arrogant?"

Jag talar ofta med Gud, och detta var en sorts bön till Honom. Jag har lärt mig att för det mesta ställa frågor och sedan verkligen lyssna för att höra svaren. Jag tänker på Gud som Fader, fast jag också tror att Hon är Moder, universell Kärlek, ljus och godhet.

När jag nu lyssnade kom den här tanken till mig: "Jag förlåter dig när du är med och firar." Jag förstod precis vad det betydde, för med orden kom en mental bild av den avslutande scenen i Jesu Kristi liknelse om den förlorade sonen.

Berättelsen handlar om sonen som slösar bort sitt arv och efter många månader vänder hem ångerfull och utan ett öre. Han möts av en överlycklig pappa och en grumsande, självrättfärdig äldre bror som vägrar att vara med på välkomstfesten.

Pappan uppmanar vänligt den äldre brodern att vara med, och förklarar varför också han kan vara glad: "Min kära pojke, du har varit med mig hela tiden och allt jag har är ditt. Men vi måste fira och visa vår glädje. För denna din bror, han var död – och han lever. Han var förlorad – och han är återfunnen!" (Luk 15:31, 32, J.B. Phillips, *The New Testament in Modern English*, rev. [New York: Macmillan Publishing Co., Inc., 1972]).

Vad hade det med mig att göra? Jag hade uppträtt likadant som den äldre brodern – varit helt uppfylld av min egen betydelse och fylld av kritik mot andra. Och nu kände jag mig

Läs en svensk översättning, på <http://www.spirituality.com/kristenvetenskapsharold>

© 2009 The Christian Science Publishing Society (CSPS). Upp till 50 kopior av den här artikeln får tryckas och distribueras mot ersättning för tryckkostnaderna. Artikeln får inte sändas vidare via e-post eller läggas ut på en webbsida. Du kan istället sända eller lägga ut en länk till artikeln på CSPS:s webbsida. Om du vill ha tillåtelse att trycka artikeln i en annan tidskrift, sänd en förfrågan via e-post till copyright@cpsps.com, med ämnet "Copyright Request" på engelska.

mycket ångerfull. Men det är meningslöst att gräma sig om det inte leder till en villighet att ändra sig. En sådan villighet är en öppen dörr till framsteg.

Efter detta ögonblick av djup ånger kom svaret ”Jag förlåter dig när du är med och firar” som ett förlåtande leende. För mig betydde det: ”Kom och ta del. Gläd dig åt andra närhelst du kan. Kom underfund med det goda de gör och beröm det. Gläd dig när någon lämnar ett dåligt beslut för ett bättre.”

Lättad insåg jag att jag redan var inne på rätt spår. Och denna inbjudan bekräftade min kurs. Det var länge sedan jag tillåtit mig en självbelåten känsla av överlägsenhet som undervärderat någon annan. Jag har lärt mig att se mig själv och andra som alla lika viktiga för Gud – utan någon som är överlägsen eller underlägsen någon annan. Jag har upptäckt att det är roligt att vara tillsammans med andra när man har den utgångspunkten. Det är tillfredsställande, och gör det lätt att föra allvarligt syftande konversationer till och med helt nya bekantskaper.

Mary Baker Eddy skrev så här i sin bok *Vetenskap och hälsa med nyckel till Skriften*: ”Nådens under är ej något under för [den gudomliga] Kärleken” (s. 494) (Se också 377:3).

Jag tänker på ”nåd” som en känsla av att vara helt accepterad och älskad av Gud, vad som än händer. Han ser vem jag är och visar mig denna andliga identitet. Och det är vad jag bestämde mig för att jag skulle uttrycka. Det är Hans nåd i mitt liv.

Jag kände mig fri från det förgångna. Skuldbördan låg inte längre tung på mina axlar. Med ett djupt känt ”Tack, käre Fader” vände jag tillbaka till arkiveringsprojektet.

Det är underbart att jag nu kan hitta de papper jag behöver. Men det är en oskattbar gåva att kunna uppskatta den individuella, andliga godhet som tillhör varje människa – att se bortom skuld, ånger och skam.

Kom med till festen! Gläds åt den du verkligen är: Guds barn.